

βάλλω τὴν σφοδρότητα, τὴν δύναμιν, τὴν ὀξύτητα κττ. Πόντ. (Κερασ. Οἶν.): *θυμωμένος ἐνι, ἄσ' τον ἄς ἀποφέρ' λίγον Οἶν.* || Φρ. *'Αποφέρ' ἡ καρδία μ'* (ἀνακουφίζεται) Κερασ. Συνών. *ξεθυμαίνω.*

ἀποφεύγω λόγ. κοιν. ἀπουφεύγου βόρ. ιδιῶμ. ἀποφεύω Πόντ. ἀποφύγω Πελοπν. (Λακων.) ἀποφύου Τσακων. *'ποφεύγω* Ἰων. ('Αλάτσατ.) *'ποφεύγου* Εὐβ. (Κονίστρ. κ.ά.) *'πουφέου* Εὐβ. (Σρόπον.)

Τὸ ἀρχ. ἀποφεύγω.

1) Ἐκφεύγω, ἐκκλίνω, ἀπέχω ἀπὸ τινος λόγ. κοιν. καὶ Πόντ.: *'Αποφεύγω τὸν κακὸν ἀνθρώπο - τὰ ἔξοδα - τὴ δουλειὰ - τὸν κόπο κττ.* *'Αποφεύγω νὰ φάγω πολὺ, γιατί ὑποφέρω ἀπὸ τὸ στομάχι μου λόγ. κοιν.* *Δὲν μποροῦμε ν' ἀποφύωμεν ἀπὸ ῥητὴ τὴ δουλειὰ* Κίμωλ. *Εἶδα πῶς αὐτὴ λοξοδρομοῦσε, σὰν νὰ ἔλεγε νὰ τὸν ἀποφύγῃ* ΔΒουτυρ. *'Επανάστ. ζῶων 76 || Φρ.* *'Αποφεύ' με* (μόριον τοῦ φαγητοῦ ἢ ποτοῦ ἐκκλίνει πρὸς τὸν λάρυγγά μου καθ' ἣν ὥραν καταπίνω καὶ προκαλεῖ βῆχα Πόντ. Πβ. φρ. ἀποστέκ' με). *'Επέφυεν ἄτον* (τοῦ ξέφυγεν ἐνν. ἢ πορδῇ) Πόντ. || Παροιμ. *'Απ' τὸν ἴσιο δρόμο μὴν 'ποφεύγῃς* (ἔσο πάντοτε εὐθύς) Ἰων. ('Αλάτσατ.) Τὸ ἀλληλοπαθεῖς ἀποφεύγονται = ἀποφεύγουσιν ἀλλήλους, ἀποφεύγει ὁ ἕνας τὸν ἄλλον λόγ. σύνηθ. Συνών. ἀποδιώχνω 2. 2) Παραιτοῦμαι δικαίωμάτός μου Εὐβ. (Κονίστρ. Στρόπον. κ.ά.): *Τί θέλεις νὰ σοῦ δώσω νὰ 'πουφύης; Νὰ 'πουφύης ἀπουκεῖ, τοῦ καλὸ ποῦ σοῦ θέλου* Στρόπον. *'Ο,τι τσαὶ νὰ μοῦ δώσης δὲν 'ποφεύγου* πὸ τὸ σπῖτι τοῦ πατέρα μου, *τὴν ἀγκουνή μου τήνε θέλου* Κονίστρ.

ἀποφιλῶ Κάρι.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. φιλῶ. Πβ. καὶ μεταγν. ἐποφιλῶ.

Φιλῶ μετὰ δειλίας: Ἄσμ.

'Ανεκομφᾷ τὸ πόπλωμα, τὴν κάγαν ἀνευρίσκει καὶ δίνει τὴν τῆς λυερῆς, σκύβει καὶ ἀποφιλῇ τὴν.

ἀποφίντανο τό, ἀμάρι. ἀποφούντανο Στερελλ. ('Αγρίν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. φιντάνι.

Τὸ τελευταῖον ἐξαγόμενον ἐκ τοῦ φυτωρίου φυτόν.

ἀποφιδί τό, ἀμάρι. *'ποφιδί* Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποφιδίζω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδι.

Πληθ., τὰ λεπτότατα σκύβαλα τοῦ σίτου ἀπομακρυνόμενα κατὰ τὸ κοσκίνισμα διὰ φυσήματος.

ἀποφιδίζω ἀμάρι. *'ποφιδίζω* Κύπρ. *'ποφιδῶ* Κύπρ.

Ἐκ τοῦ μεσν. ἀποπιδίσσω = ἀφαιρῶ τὸν φλοιὸν κριθῆς, βρόμης κττ. Ἰδ. ΔΟίκονομίδ. ἐν Ἀθηνᾷ 29 (1917) Λεξικογρ. Ἀρχ. 63 κέξ.

Διὰ φυσήματος ἀπομακρύνω τὰ μικρότατα σκύβαλα τοῦ σίτου κττ. κατὰ τὸ κοσκίνισμα: *Πάαιν-νε φέρ' μου τὴν ταμπουτῶν νὰ 'ποφιδίσω τὴν λουβάναν* (ταμπουτῶν = εἶδος κοσκίνου, λουβάναν = εἶδος ὀσπρίου). *Τὸ σιτάριν ἐν' 'ποφιδιμένον τὸ ἔπαρ' το 'ς τὸν μύλον.*

ἀποφίτισμα τό, ἀμάρι. *'ποφίτισμαν* Κύπρ. *'ποφίτημαν* Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποφιδίζω, παρ' ὃ καὶ *'ποφιδῶ*.

Ἡ διὰ φυσήματος ἀπομάκρυνσις τῶν λεπτοτάτων σκυβάλων τοῦ σίτου κατὰ τὸ κοσκίνισμα.

ἀποφλετισιάζω ἀμάρι. *'ποφλετισιάζω* Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. φλέτσα, παρ' ὃ καὶ *λέτσα*.

Γίνονται ἰσχνός: *Ἐν ἔοει νὰ φά, τῶαί 'ποφλετισιάζει.*

ἀπόφλησι ἡ, ἀμάρι. *'πόφλησι* Ρόδ. (Κάστελλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποφλῶ. Πβ. καὶ μεσν. ἀπόφλησις = ἀπαλλαγή ἀπὸ χρέους.

'Εξολόθρευσις, καταστροφή τελεία.

ἀποφλοιώνω Νάξ.

Ἐκ τοῦ μεσν. ἀποφλοιῶ.

'Αφαιρῶ τὸ δέρμα τινός, ἐκδέρω τινά: 'Α σὲ πιάσω, καμένο, θὰ σ' ἀποφλοιώσω! (ἀπειλή).

ἀπόφλουδο τό, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. φλούδι.

1) Ὑπόλειμμα φλοιοῦ. 2) Ὑπόλειμμα πράγματός τινος ἀνευ ἀξίας.

ἀποφλῶ ἀμάρι. *'ποφλῶ* Κρήτ. Ρόδ.

Τὸ μεσν. ἀποφλῶ.

1) Κάμνω τινά νὰ χάσῃ ἐν παιγνιδίῳ κερδίζων πάντα τὰ παιζόμενα Ρόδ.: *'Επώφλησά τους οὐλδους.* 2) Ἐξολοθρεύω, καταστρέφω τελείως Κρήτ. Ρόδ.: *'Εδήκανε τὰ ὀζά δον 'ς τὸ γῆπο κ' ἐπωφλήσασί μας τονε Κρήτ. Πῆγε ὁ κάττης κ' ἐπώφλησέ μου τὸ τυρὶ αὐτόθι. 'Επώφλησέν τα πλεὸ τὰ κακόμοιρα τὰ πράματα ἢ ἀλαποῦ (πράματα = πρόβατα) Ρόδ.*

ἀπόφοβα ἐπίρρ. ἀμάρι. *'πόφοβα* Κύπρ. — Δλιτέρτ. Τζιμπρ. τραοῦδ. 3, 95.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἐπιθ. ἀπόφοβος.

'Ανευ φόβου, ἀφόβως: Ποίημ.

Τῶαί 'πόφοβα τὸ ἔμεῖς ἐν-νὰ τοῦ ποῦμεν

τοὺς νόμους του γὰ τέθκοιαν ὁμορφκιὰν

πῶς ἐν ἐν' βολετόν νὰ τοὺς κρατοῦμεν,

γμὰτ' ἔχονμεν τῶαί γαῖμαν τῶαί καρτικιὰν

Δλιτέρτ. ἐνθ' ἀν. Συνών. ἀφοβα.

ἀποφοβᾶμαι ἀμάρι. *'ποφοῦμαι* Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. φοβᾶμαι.

Παύω νὰ φοβοῦμαι, ἀποβάλλω τὸν φόβον μου: *'Εποφοήθηκα πκζὸν τῶαί πάω τῶαί νύχταν μαγιχός μου εἰς τ' ἀμπέ-λιν.* Συνών. ἀποφοβίζω.

ἀποφοβίζω Πόντ. (Σάντ. Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. φοβίζω.

Κάμνω τινά νὰ παύσῃ νὰ φοβᾶται: *'Αποφόβ'σον ἄτον.* Συνών. *ξεφοβίζω.* Καὶ ἀμτβ. ἀποβάλλω τὸν φόβον μου, παύω φοβούμενος: *'Επεφόβ'σα κ' ἔρθα. Τὰ πρῶτα τὰ ἡμέρας ἐφοῦντον τὸν δέσκαλον, ὑστερία ἅμα ἐπεφόβ'σεν κ' ἔλεγεν τὸ μάθεμαν ἄτ'.* Συνών. ἀποφοβᾶμαι, *ξεφοβίζομαι* (ἰδ. *ξεφοβίζω*).

ἀποφόβισμαν τό, Πόντ. (Σάντ. Χαλδ. κ.ά.) ἀποφόβιγμαν Πόντ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποφοβίζω.

'Αποβολὴ τοῦ φόβου, ἀναθάρσις.

ἀποφορά ἡ, κοιν. ἀπουφορὰ Σάμ. Σκόπ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά. *'ποφορά* Πελοπν. (Μάν.) *'πουφορὰ* Εὐβ. (Στρόπον.)

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀποφορά. Πβ. JKalitsunakis Mittelneugr. Erklär. 11.

1) Δυσάρεστος ὁσμή, δυσωδία, δυσοσμία κοιν.: *'Εχει ἀποφορά τὸ στόμα του - τὸ σῶμα του κττ. Βγάνουν ἀποφορά τὰ πόδια του. 'Αποφορά τοῦ κλούβιου ἀβγοῦ - τοῦ ψαριοῦ κττ. 'Αποφορά βαρελλιοῦ - ποτηριοῦ κττ. Βγάζει μεγάλη ἀποφορά αὐτὸ τὸ μέρος. Ἡ σημ. καὶ μεταγν. Συνών. ἀποφο-ράδα 1, βόχα. 2) Τὸ μετὰ τὸ πότισμα ρέον εἰς τοὺς αὐλακας ὀλίγον ὕδωρ Ἄνδρ. Συνών. ἀπόρροια.*

